

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115220490
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3115220490.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanému F. A., bytom C. XXXX/XX, L. nad V., zastúpenému L. A., bytom C. 43XX/XX, L. nad V., v konaní o zaplatenie 4.479,33 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 20C/334/2015-175 zo dňa 17. mája 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.395,87 Eur s úrokom vo výške 253,79 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.698,52 Eur od 3.8.2015 do 22.9.2015, zo sumy 1.655,20 Eur od 23.9.2015 do 20.10.2015, zo sumy 1.579,66 Eur od 21.10.2015 do 10.11.2015, zo sumy 1.395,87 Eur od 11.11.2015 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach vo výške 85,- Eur, zročných vždy do konca mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania dlhu, so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej z nich. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 96,83% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu istiny 4.479,33 Eur, úroky v sume 253,79 Eur, úroky z omeškania v sume 2,27 Eur, úroky vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4.479,33 Eur od 24.7.2015 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy istiny 4.479,33 Eur a zo sumy úrokov 253,79 Eur od 24.7.2015 do zaplatenia, a náhradu trov konania. Súd po vykonanom dokazovaní výsluchom zástupkyne žalovaného, oboznámením žaloby, druhej upomienky zo dňa 25.5.2015, výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 23.7.2015, úverovej zmluvy č. 49364 zo dňa 17.5.2013, prehľadovej tabuľky, všeobecných obchodných podmienok žalobcu, sadzobníka poplatkov, písomných podaní žalobcu zo dňa 27.11.2015, 30.9.2016, rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 20C/334/2015-47 zo dňa 21.10.2016, ktorého výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 302,65 Eur zastavil, výrokom II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2.705,81 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 2,27 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.008,46 Eur od 3.8.2015 do 22.9.2015, zo sumy 2.965,14 Eur od 23.9.2015 do 20.10.2015, zo sumy 2.889,60 Eur od 21.10.2015 do 10.11.2015, zo sumy 2.705,81 Eur od 11.11.2015 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach vo výške 85,- Eur, zročných vždy do konca mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania dlhu, so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej z nich, výrokom III. vo zvyšku súd žalobu zamietol, výrokom IV. žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 34,32 %. Úver poskytnutý

na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere považoval súd za bezúročný a bez poplatkov na základe ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala údaje o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 5Co 92/2017-63 zo dňa 20.9.2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 20C 334/2015-47 zo dňa 21.10.2016 v odvolaní napadnutých výrokoch III., IV. ako vecne správny. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Cdo 235/2017 zo dňa 21.12.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/92/2017 zo dňa 20.9.2017 v časti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III., IV. a v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. dovolací súd uzavrel, že predmetné zákonné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5Co/31/2019-129 zo dňa 13.3.2019 zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 20C/334/2015-47 zo dňa 21.10.2016 vo výrokoch III., IV. a v tejto časti mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu krajský súd uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.5.2013 obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a to v čl. 1 bod 1.2. v spojení s čl. 2 bod 2.3 a v spojení s čl. IV bod 3 VOP. Úlohou súdu prvej inštancie bude vec opätovne preskúmať v napadnutej časti a bude sa zaoberať správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených zvyšných nárokov a vo veci opätovne rozhodne.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 13.5.2013 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o úvere podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže žalovanému bol úver poskytnutý na jeho osobnú potrebu, a žalobca úver poskytol ako podnikateľ, keďže predmetom jeho podnikateľskej činnosti je poskytovanie úverov. Na uvedenú zmluvu sa vzťahuje aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalobca poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu a dopad uvedených právnych predpisov naň nespochybňoval ani žalobca. Zo zhodných tvrdení strán bolo preukázané, že žalovanému boli zo strany žalobcu poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 4.900 Eur. Bolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru, pričom omeškanie presahovalo 3 mesiace. V dôsledku takéhoto porušenia záväzku zo zmluvy žalobcovi vzniklo voči žalovanému právo žiadať splatenie celého čerpaného úveru, ktoré bolo zmluvnými stranami dojednané v čl. 4 bod 4.2.1 zmluvy o úvere v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred uplatnením tohto práva zaslal žalovanému upomienku zo dňa 25.5.2015 s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Napokon žalobca právo v zmysle čl. 4 bod 4.2.1 zmluvy o úvere využil a žalovaného vyzval listom zo dňa 23.7.2015, aby do 2.8.2015 uhradil zostávajúcu časť úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala v písomnej forme prísne obsahové náležitosti. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere, viazaný právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu súd zistil, že zmluva o úvere obsahuje údaje v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. písm. a) až k), r) a y), Zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré sú nevyhnutné pre to, aby spotrebiteľ poznal rozsah svojho záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd mal za preukázané, že žalobca pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, čo bolo preukázané z predloženej žiadosti žalovaného o poskytnutie úveru zo dňa 17.5.2013. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere teda žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie istiny úveru, úroku z úveru v dohodnutej úrokovej sadzbe, ktorého neuhradenú výšku vyčíslil žalobca na

sumu 253,79 Eur, a v podaní zo dňa 27.11.2015 špecifikoval tento úrok z úveru uvedením jednotlivých splátok, z ktorých úrok uplatnil pri sadzbe dohodnutej v zmluve o úvere vo výške 15,90% ročne za obdobie od 17.5.2013 do 24.7.2015. Žalobca uplatnil úrok z úveru v sadzbe 15,90% ročne zo sumy istiny úveru aj odo dňa nasledujúceho po predčasnom zosplatnení, t.j. od 24.7.2015 do zaplatenia istiny. Súd tento nárok nepovažoval za dôvodný. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že má nárok na riadny úrok až do vrátenia istiny úveru. V danej veci súd zdôraznil, že využitím práva predčasného zosplatnenia úveru zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku, dlžník/spotrebiteľ stráca výhodu splátok a poskytnuté prostriedky už nemá právo užívať po dobu pôvodne dohodnutú, ale musí ich okamžite vrátiť veriteľovi, čím sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť veriteľovi namiesto úrokov z úveru, úroky z omeškania z dlžnej sumy úveru. Právo na riadny úrok z úveru má žalobca do zosplatnenia istiny úveru a následne má žalobca ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania. Ak v dôsledku predčasného zosplatnenia úveru nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4 Obo/143/98 konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania, označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania. Poukázal a na rozhodnutia odvolacích senátov Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/304/2015 zo dňa 26.04.2016, sp. zn. 6Co/303/2017 zo dňa 18.07.2017, sp. zn. 27Co/238/2017 zo dňa 28.11.2017, sp. zn. 6Co/22/2018 zo dňa 8.6.2018, sp. zn. 27Co/50/2019 zo dňa 26.3.2019, sp. zn. 17Co/240/2018 zo dňa 11.4.2019. Ak by teda aj zmluva o úvere, resp. všeobecné podmienky obsahovali dohodu o tom, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru aj za dobu po zosplatnení úveru popri úrokoch z omeškania išlo by o neplatnú dohodu v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Nie sú namieste ani argumenty o tom, že dlžník získa výhodnejšie postavenie po porušení práva oproti postaveniu pred týmto porušením, pretože pri porušení záväzku musí dlžník hradiť veriteľovi úroky z omeškania, prípadne iné zmluvné sankcie, požičané peňažné prostriedky už dlžník nemôže mať ďalej v oprávnenej držbe, ale je povinný ich vrátiť veriteľovi, a musí strpieť nútený výkon súdneho rozhodnutia na peňažné plnenie, teda exekvovanie majetku a vznikajú mu ďalšie povinnosti vrátane povinnosti uhradiť trovy exekúcie. Rovnako Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012 vyhodnotil v obdobnej posudzovanej veci ako ústavne konformný taký výklad príslušných právnych predpisov v rozhodnutiach okresného a krajského súdu, v zmysle ktorého v prípade, že veriteľ pristúpi k tzv. zosplatneniu úveru, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, a teda veriteľ má právo na riadne úroky z úveru len do zosplatnenia úveru. Z písomného podania žalobcu zo dňa 27.11.2015 jednoznačne vyplýva, že žalovaný titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere vykonal do začatia konania platby v celkovej sume 1.893,02 Eur (označené v rozpise kreditných a debetných operácií ako kredit), a to 17 úhrad po 82,57 Eur v dňoch 18.6.2013, 18.7.2013, 19.8.2013, 18.9.2013, 18.10.2013, 18.11.2013, 18.12.2013, 20.1.2014, 18.2.2014, 18.3.2014, 22.4.2014, 19.5.2014, 18.6.2014, 18.7.2014, 18.8.2014, 18.9.2014, 20.10.2014, úhrady v sume 78,54 eur dňa 18.11.2014, v sume 19,04 eur dňa 11.12.2014, v sume 97,87 eur dňa 14.1.2015, v sume 97,85 Eur dňa 13.2.2015, v sume 196,03 eur dňa 13.4.2015. Aj zástupkyňa žalovaného na pojednávaní potvrdila tento rozsah úhrad dlhu žalovaným. V podaní žalobcu zo dňa 27.11.2015 žalobca uviedol, že z uvedených úhrad žalovaného v celkovej sume 1.893,02 Eur bola na istinu započítaná suma 420,67 Eur, na úroky z úveru suma 1.395,87 Eur, na úroky z omeškania suma 1,48 Eur, a na poplatky za upomienky suma 75 Eur, ktoré v žalobe špecifikoval ako poplatok 15 Eur za každú upomienku. Z rozpisu debetných a kreditných operácií obsiahnutého v podaní žalobcu zo dňa 27.11.2015 vyplýva, že žalobca žalovanému naučtoval 5 x poplatok za upomienky po 15 Eur v dňoch 11.12.2014, 14.1.2015, 13.2.2015, 13.4.2015 (2 x) a na tieto poplatky započítal časť úhrad žalovaného v celkovej výške 75 Eur. Týmto bolo vyvrátené neskoršie tvrdenie žalobcu v jeho podaní zo dňa 16.4.2019, že žalovaný mal titulom spotrebiteľského úveru uhradiť do podania žaloby nižšiu sumu 1.816,64 Eur, a že žiadna z týchto úhrad žalovaného nebola započítaná na poplatky. Každopádne žalobca na výzvu súdu nešpecifikoval a nezdôvodnil oprávnenosť poplatkov v sume 75 Eur, na ktoré bola časť úhrad žalovaného započítaná. Neviedol, na základe akého zmluvného ustanovenia vzniklo žalobcovi právo na poplatok v sume 15 Eur za upomienku. Žalobca nepreukázal dohodu zmluvných strán, na základe ktorej by bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi za každú upomienku pri omeškani poplatok v sume 15 Eur. Nebol predložený sadzobník poplatkov, na ktorý odkazoval žalobca v súvislosti s týmito poplatkami v žalobe. Žalobca tak neuniesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno ohľadom tohto nároku, na ktorý započítal úhrady žalovaného v celkovej sume 75 Eur. Celá istina úveru sa stala

splatnou dňa 2.8.2015 na základe výzvy žalobcu zo dňa 23.7.2015, ktorou žalovaného vyzval na úhradu celého zostatku úveru do 2.8.2015 a od nasledujúceho dňa, t. j. od 3.8.2015 je žalovaný v omeškaní, a preto od tohto dňa patrí žalobcovi úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Úrok z omeškania patrí žalobcovi v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z.z. vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. V prvý deň omeškania žalovaného bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 %, a preto žalobcovi patril úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.8.2015 do zaplatenia. Žalobca si však uplatnil túto sankciu vo výške 5% ročne, v ktorej výške mu súd úrok z omeškania priznal, keďže ho nemôže priznať nad rámec žalobného návrhu v zmysle § 216 CSP. Ku dňu 2.8.2015 vykonal žalovaný titulom úveru celkové úhrady v sume 1.893,02 Eur, z ktorých bola započítaná na dlžný úrok z omeškania suma 1,48 Eur, na úroky z úveru suma 1.395,87 Eur, a zvyšok na istinu v sume 495,67 Eur (na poplatky v sume 75 eur nebol žalobca oprávnený započítať žiadnu časť úhrad žalovaného), a dlh žalovaného na istine k tomuto dňu predstavoval sumu 4.404,33 Eur (istina poskytnutého úveru 4.900 Eur - 495,67 Eur). Následne žalovaný uhradil žalobcovi sumu 43,32 Eur dňa 22.9.2015, sumu 75,54 Eur dňa 20.10.2015, sumu 183,79 Eur dňa 10.11.2015 Eur. Po zohľadnení súm a dátumov uvedených čiastočných úhrad, a po odpočítaní plnení, ktoré Okresný súd Trenčín priznal žalobcovi výrokom II. rozsudku č.k. 20C/334/2015-47 zo dňa 21.10.2016 (už právoplatným dňa 20.12.2016), t.j. po odpočítaní istiny v sume 2.705,81 Eur, úroku z omeškania vo výške 2,27 Eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.008,46 Eur od 3.8.2015 do 22.9.2015, zo sumy 2.965,14 Eur od 23.9.2015 do 20.10.2015, zo sumy 2.889,60 Eur od 21.10.2015 do 10.11.2015, zo sumy 2.705,81 Eur od 11.11.2015 do zaplatenia, patrí žalobcovi ešte úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.698,52 Eur od 3.8.2015 do 22.9.2015, zo sumy 1.655,20 Eur od 23.9.2015 do 20.10.2015, zo sumy 1.579,66 Eur od 21.10.2015 do 10.11.2015, zo sumy 1.395,87 Eur od 11.11.2015 do zaplatenia. Úhrady vykonané žalovaným v priebehu konania v celkovej výške 302,65 Eur boli započítané na istinu úveru, ktorej neuhradená a doposiaľ právoplatne nepriznaná výška činí 1.395,87 Eur. O zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 302,65 Eur z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 27.11.2015 už právoplatne rozhodol Okresný súd Trenčín výrokom I. rozsudku č.k. 20C/334/2015-47 zo dňa 21.10.2016. Súd bol toho názoru, že žalobca nemá nárok na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov vyčíslených ku dňu zosplatnenia úveru v sume 253,79 Eur. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatky z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Občiansky zákonník a ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) pre prípad omeškania s platením iného príslušenstva pohľadávky, t.j. zmluvných úrokov (Rc 5/2006). Ak sa dlžník dostane do omeškania s platením dohodnutých úrokov, nemožno od neho požadovať úroky z omeškania z dohodnutých úrokov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obdo 4/1994). K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/151/2017 zo dňa 17.10.2017, Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp. zn. 4Co/44/2019 zo dňa 16.4.2019, sp. zn. 17Co/240/2018 zo dňa 11.4.2019. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd za použitia citovaných ustanovení právnych predpisov výrokom I. zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi zvyšnú časť peňažného dlhu (nepriznanú rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 20C/334/2015-47 zo dňa 21.10.2016) v sume 1.395,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo vyššie špecifikovanom rozsahu a výrokom II. vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd v zmysle § 232 ods. 3 CSP povolil žalovanému na jeho žiadosť dlh splácať v mesačných splátkach po 85 Eur za podmienok uvedených vo výroku rozsudku. Prihliadol na osobné, majetkové a príjmové pomery žalovaného, ktorý je nemajetný, dosahuje podľa lustrácie v sociálnej poisťovni u zamestnávateľa REJAS spol. s r.o. zárobok od 7.5.2018 vo výške cca 1.400 Eur v hrubom mesačne (za mesiace december 2018, január 2019, február 2019 žalovanému nebol vyplatený príjem), pričom žalovaný z tohto príjmu musí platiť nájomné 400 Eur mesačne za prenajatý byt a pravidelne spláca ďalší dlh vo výške 5.000 Eur voči predchádzajúcemu zamestnávateľovi. Žalovaný podľa tvrdenia jeho zástupkyne žije v byte spolu so zástupkyňou, ktorej priemerný hrubý mesačný príjem podľa lustrácie sociálnej poisťovne predstavuje cca 747,77 Eur mesačne. Podľa výsledku lustrácie v bankách žalovaný nemá v banke vedený účet, na ktorom by mal uložené peňažné prostriedky v takej výške, aby bol schopný uhradiť predmetný peňažný dlh jednou platbou. Žalovaný je v zmysle výroku II. rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 20C/334/2015-47 zo dňa 21.10.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.12.2016 uhrádzať priznané plnenie v sume 2.705,81 eur s príslušenstvom v splátkach vo výške 85 Eur mesačne. Preto súd uzavrel, že žalobca nie je schopný dlh priznaný žalobcovi týmto rozsudkom uhradiť jednorazovo, prípadne vo vyšších splátkach. Za takéhoto splátkového kalendára bude istina dlhu vyrovnaná v 17 mesačných splátkach, čo je primeraná doba na plnenie aj po zohľadnení, že uvedená mesačná splátka prevyšuje pôvodne v zmluve dojednanú mesačnú splátku úveru. Žalobca je obchodnou

spoločnosť, bankou, ktorá ako je súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti vo veľkej miere poskytuje spotrebiteľom ako aj podnikateľom úvery a zo spisu nevyplýva, žeby bol žalobca odkázaný na splnenie dlhu v kratšej dobe.

4. Žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia spolu sumy 4.735,39 Eur (istina 4.479,33 Eur + úrok 253,79 Eur + úrok z omeškania 2,27 Eur), súd jeho žalobe týmto a predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 21.10.2016 vyhovel v časti o zaplataenie sumy 4.357,74 Eur (istina 4.101,68 Eur + úrok 253,79 Eur + úrok z omeškania 2,27 Eur), ktorá z uplatneného nároku predstavuje 92,02% a úspech žalobcu. Konanie bolo zastavené v časti o zaplataenie sumy 302,65 Eur pre späťvzatie žaloby z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby v tejto časti pohľadávku uhradil, a procesne zavinił zastavenie konania a v tejto zastavenej časti z uplatneného nároku predstavujúcej 6,39% má žalobca nárok na náhradu trov konania. Súd žalobu zamietol vo zvyšnej časti (75 Eur), čo predstavuje úspech žalovaného v rozsahu 1,58%. Prevažne úspešný žalobca má potom podľa § 255 ods. 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP právo proti žalovanému na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho, dovolacieho konania v rozsahu 96,83% /92,02% + 6,39% - 1,58%/ z celkových trov konania. Súd preto výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,83% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

5. Proti tomuto rozsudku, a to proti zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, a v časti trov konania podal včas odvolanie žalobca. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. K tvrdeniu súdu, že veriteľ má nárok na zaplataenie úrokov z úveru iba do doby predčasného splatenia úveru uviedol, že má za to, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Poukázal na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka s tým, že podľa komentára IURA EDITION platí, že "z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné, pričom pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a to hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade. Z ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca taktiež odkázal na viaceré rozsudky, ktorými odvolací súd zmenil napadnuté rozsudky tak, že priznal nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatení úveru. Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 8Co/138/2017-83 zo dňa 27.03.2018 má veriteľ v prípade omeškania popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky z úveru, pričom tieto možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru. Žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/108/2017 zo dňa 29.05.2018, podľa ktorého úrok z úveru je cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a dlžník má platiť úroky za celú dobu užívania až do ich skutočného vrátenia veriteľovi, pričom tomuto názoru má svedčiť aj to, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Ak zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatení aj veriteľ. Ak by dlžník nebol povinný po predčasnom zosplatení platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia, bolo by popreté, že úroky sú cena peňažných prostriedkov v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa a dlžník by sa ocitol vo výhodnejšom postavení, než by bol v prípade riadneho splácania úveru. V podanom odvolaní žalobca poukázal aj na návrh zákona z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať zákon č. 40/1964 Zb., ktorý obsahoval znenie v § 53 ods. 9 OZ, kde na konci sa pripája veta "Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565" s tým, že navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a žiadna zákonná novelizácia takéto, ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu neobsahuje.

Skutočnosť, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona, dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Poukázal tiež na § 506 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Čo sa týka rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, podľa ktorého dohodnutý obchodný úrok nepatrí veriteľovi po zosplatnení úveru tak s týmto sa nestotožňuje. Tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov je odplatom za ich poskytnutie, nie sankciou, preto na posudzovanie tohto úroku nie je možné uplatniť ustanovenie § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Z nariadenia taktiež nevyplýva, že by sa pri posudzovaní najvyššej prípustnej výšky sankcie za omeškanie mala zohľadňovať aj výška dohodnutého úroku. V prípade, že veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru, je dlžník povinný uhradiť úrok za čas, počas ktorého má požičané peňažné prostriedky k dispozícii a úrok z omeškania až do zaplatenia. Vplyv na podstatné náležitosti zmluvy však bude rovnaký bez ohľadu na to, či nastane predčasná splatnosť na základe úkonu dlžníka (splatením úveru pred lehotou splatnosti) alebo na základe vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa. Z právneho názoru krajského súdu možno vyvodiť záver, že ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky v prípade omeškania spotrebiteľa, stále by mal nárok jednak na dohodnutý úrok, a tiež na úroky z omeškania z omeškaných splátok. Úroky z omeškania však treba vnímať ako sankciu za omeškanie s plnením celého nároku veriteľa, teda požičanej istiny a aj zmluvných úrokov, nakoľko do omeškania sa dlžník dostane, ak neplní riadne a včas. V zmysle § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Uvedené znamená, že v deň splatnosti každej splátky má dlžník uhradiť jednak splátku a jednak aj úroky z tejto splátky. V prípade, že by dlžník uhradil iba splátku a neuhradil by úroky, ocitne sa vo vzťahu k týmto úrokom v omeškaní. Sankciou za omeškanie s ich plnením by potom logicky boli úroky z omeškania. Ako bolo uvedené vyššie, splácanie úveru bolo dohodnuté v anuitných splátkach, teda v rovnomerných splátkach zahŕňajúcich splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v termíne splatnosti uvedenom v zmluve. V tomto prípade je teda riadnym plnením zaplatenie celej splátky v termíne splatnosti. V prípade, že dlžník neuhradil splátku v dohodnutej výške a v dohodnutom termíne splatnosti, ocitá sa v omeškaní, pričom omeškanie je sankcionované povinnosťou platiť úrok z omeškania. Bolo by v rozpore s logikou veci, ak od momentu omeškania dlžníka by bol dlžník odmenený a veriteľ potrestaný znížením výšky úroku z jej zmluvne dohodnutej výšky na výšku sankčného úroku z omeškania. Samotné zosplatnenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Ak by tomu tak bolo, veriteľ by nebol nútený uplatňovať si nárok súdnou cestou a nevznikol by mu ani nárok na úrok z omeškania. Pokiaľ dlžník úver nesplatí ani po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľom, požičané prostriedky má stále k dispozícii dlžník a tieto môže užívať a požívať, teda realizovať úžitkovú hodnotu veci. K argumentu súdu, že ak by veriteľ mal nárok aj na zmluvný úrok spolu s úrokmi z omeškania, vznikol by nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky, pričom veriteľ môže zostať nečinný a nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku, podotkol, že v prípade, ak dlžník neplní pohľadávku riadne a včas, nemožno hovoriť o pohodlnom inkasovaní úrokov, keďže dlžník, ktorý je v omeškaní s platením istiny, neuhrádza ani úroky z nej. Teda rovnako, ako si veriteľ musí uplatniť svoj nárok na súde v časti istiny, musí si tento nárok uplatniť aj v časti úrokov. Na nečinnosť veriteľa teda určite nie je dôvod, pretože počas omeškania dlžníka s riadnym plnením nemá veriteľ k dispozícii svoje peňažné prostriedky. Ani závažná nepriaznivá situácia v živote dlžníka však nemôže znamenať, že dlžník prestane byť zodpovedný za svoje záväzky a nie je povinný ich plniť. Súd prvej inštancie na podporu správnosti svojho názoru poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. US 476/2012. Podľa názoru žalobcu z tejto právnej vety, ako ani z celého citovaného uznesenia nevyplýva nemožnosť úročenia poskytnutej istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úverovej pohľadávky. Citované uznesenie ÚS SR pojednáva len o tom, že ústavný súd považuje právny názor vyslovený krajským súdom za právne akceptovateľný a zrozumiteľne odôvodnený v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k porušeniu základného

práva s odkazom na ustálenú judikatúru ÚS SR, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd. Ďalej poukázal na rozsudky iných krajských súdov. Pokiaľ ide o zamietnutie úroku z omeškania zo zmluvných úrokov, uviedol, že keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej (t.j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navyšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obch. zákonníka a žiadne - ani citované ani iné - zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/542/2016 zo dňa 13.06.2017 a 43Co/19/2017 zo dňa 29.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/219/2017 zo dňa 13.12.2017 a iné, v zmysle ktorých žalobca môže po práve požadovať aj úrok z omeškania zo zvýšenej istiny, teda z úrokov za poskytnutý úver. Čo sa týka trov konania uviedol, že súd priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi 96,83%, keď pri posudzovaní úspechu a neúspechu v konaní prihliadal nielen na úspech v konaní v časti istiny ale aj v časti príslušenstva. Súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania ako aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

10. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

11. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením v týchto častiach, sa odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti.

13. Žalobca v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého právo na riadny úrok z úveru má žalobca do zosplatnenia istiny úveru a následne má žalobca ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania.

14. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Vychádza pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/1998, publikovaného pod č R 59/98, podľa ktorého dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Aj keď sa jedná o staršie uznesenie Najvyššieho súdu SR, jeho závery sú stále aktuálne a potvrdzuje ich ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keď napr. Ústavný súd SR v uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012 takýto výklad považoval za ústavne akceptovateľný. Záver, že zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Ako uviedol Krajský súd v Prešove v rozhodnutí v obdobnej veci vedenej pod sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne

zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Obdobný právny názor zaujal napr. i Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 3Co/729/2014 zo dňa 29.09.2016.

15. Žalobca ďalej v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého úroky z omeškania nie je možné priznať aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo z príslušenstva, čo je v rozpore s § 121 ods.3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "Občiansky zákonník").

16. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje.

17. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník jednoznačne rozoznáva úroky a úroky z omeškania. Zmluvnými úrokmi pritom nazývame vopred dohodnutú odplatu za užívanie istiny, ktorá prichádza do úvahy len pri peňažných pohľadávkach. Úroky vo všeobecnosti predstavujú hodnotu peňazí, resp. stratu veriteľa v dôsledku zmeny hodnoty peňazí. Ich výška závisí v zásade od dohody zmluvných strán. Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Zákonná definícia príslušenstva pohľadávky, obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva.

18. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku sp.zn. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004, ktorý pre blízkosť vtedajšej právnej úpravy nie je dôvod nezohľadniť. Podľa tohto rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky peňažný záväzkový právny vzťah môže byť buď vzťahom hlavným alebo vedľajším. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastky peňazí. Vedľajším peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva iba povinnosť uhradiť už dospelé úroky. Tým, že včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva.

19. Rovnako správne súd prvej inštancie rozhodol i o nároku na náhradu trov konania, keď žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,83% a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie tak ako to predpokladá ust. § 387 ods. 2 CSP.

20. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).